

تحریر کے

جون 2008ء

تحريڪ

پبليڪيشن جون 2008ع

حيدرآباد

تحريڪ ست:

قادر رانثو

وشنو مل

اياز خاصخيلي

نور احمد کاتيار

گل حسن کوسو

ٽائيل:

الطاف خاصخيلي

لکيڙه لاءِ ايڊريس:

تحريڪ پبليڪيشن حيدرآباد
عزيز منزل، حيدرچوک گاڏي کاتو حيدرآباد سنڌ

فون: 022-2783642 فیکس: 022-2728071

Email: tahreek_2007@yahoo.com

www.geocities.com/tahreek_2007

www.atsindh.com

قيمت: 25 روپيا

فهرست

- 2 * عربي ڪلاسيڪي نثري ادب تي هڪ نظر رسول بخش پليجو
- 6 * نئين سنڌ اڏڻ جي شروعات زوراور خان جروار
- 7 * ڪارل مارڪس جو نظريو انسان ذات جي نجات آهي زرينا نواز ڪنراڻي
- 9 * نيٺ سرڪار سڳوريءَ نسلي دهشتگردن آڏو ڪوڏا ڪوڙيا نظير قريشي
- 10 * قيو ليگ جو جنم آڪاش
- 11 * اچو! سنڌ جي تعليم بچائڻ لاءِ سڀ ڪردار ادا ڪريون زاهده شيخ
- 13 * پليجي صاحب سان گڏيل هڪ شام فاريا شاهه
- 14 * عورتون به تبديلي لاءِ بهتر ڪردار ادا ڪري سگهن ٿيون جواهر لال
- 15 * ڪي ڏينهن هئا ڪي نينهن هئا الهچايو جمالي
- 19 * هونج هوشيار ترڪڻ آهي تر؟! سریش هوتچندائي
- 20 * پٽڪو ٿو عزت بچي!!! همسفر کوسو
- 23 * اياز لطيف پليجو ڏاهپ، بهادري ۽ خلوص جو سنگم ايندو ڪيٿ يوسف لغاري
- 24 * پي پي پي ۽ ايم ڪيو ايم ٺاه ڪهڙا نتيجا ڏيندو؟ محمد قاسم سوڍر
- 25 * سيد حماد رضا جي ياد ۾ سڪندر سرواڻ
- 27 * سنڌي عوام جو درد ۽ مفاد پرست قوتون محمد يوسف ڀٽو
- 28 * ڳالهين کان ٿورو اڳتي ڪراچي جي ڪهني ڪهاڻي
- 29 * چيٽن ماڙيوالا چيٽن ماڙيوالا
- 35 * پندرنهون بين القوامي ڪميونسٽ سيمينار ترجمو: اياز سمون
- 38 * رپورٽ ڪارنر
- 42 * خط، تنقيد ۽ رايا
- 46 * شاعري

ٺاڪ مرڪز

پنهنجي
سڪن ڪونه ٿي
موش انسان اها
ڳالهه قبول ڪرڻ لاءِ
ٻيڙ نه ٿيندو ته ڪو
پوزيٽو انتظاميه

ڪي اها ڄاڻ نه هوندي ته پوزيٽو ۾ داخل ۽
هاسٽل ۾ رهندڙ ڪهڙن ڪهڙن ڪمن ۾ ۽
ڪهڙن ٻڙاڳورن وٽ هٿيار آهن. انتظاميه
سيڪيورٽي جي مدد ۾ پوزيٽو جي بچيت
مان لکين روپيه ماهوار خرچ ڪري ٿي، اها ان
ڳالهه کي پٺڀري ڇو نٿي بڻائي ته پوزيٽو
جي حدن ۾ ڪنهن به شاگرد وٽ ڪو هٿيار نه
هجي. جيڪڏهن پوزيٽو انتظاميه اداري کي
هٿيارن کان پاڪ

ڪرڻ ۾ ايماندار
آهي پر سندن اڳيان
ڪي ٻين رڪاوڙون
آهن ته
ان حقيقت جو چئو
چئو اظهار ڇو نٿي
ڪري ۽ رڳو ”ڪي
ڏيون“
پنهنيجا پابند آيا
ڪرڻ جي ڪوشش
ڇو پئي ڪري؟ انهن

اچا سنڌ جي تعليم بچائڻ لاءِ سڀا پنهنجو ڪردار ادا ڪريون ڏانهن هٿيار

سڄي پڇو درد وڪندڙ ذهين شاگردن سان لاڳاپي
چڏيون هيون. پر جي سنڌي قوم اميدون لاڳاپي
چڏيو هيون ته سنڌي قوم جي ازلي ابدي
دشمنن به تڏهن کان ئي انهن اميدن تي پاڻي
ڦيرڻ جو پورو پورو بندوبست ڪري ڇڏيو
هو تاريخ جي ستر طرفي آهي ته سنڌ ۾
سلاطين دودن سان گڏ چنيسر به ڄمندا رهيا آهن.
4 مارچ واري جلدوهد جي نتيجي ۾ سنڌي
شاگردن اندر پيدا ٿيل قومي شعور کي چٽيائڻ

سنڌ جي تعليم تباهه ڪرڻ وارين اعليٰ سطحي لڪل سازش کي منهن ڏيڻ سان گڏوگڏ پٺت نظر
اڻندڙ بظاھر ڪن نيتون پوره جي ڳٽيائڻ جهڙين ڳالهين ڏانهن ڌيان ڏيڻ به تسار گهڻو ضروري آهي.
مون ڏٺو آهي ته هي ته ڪو عام سنئون سڌو شاگرد پنهنجي ڪنهن معمولي ۽ جائز ڪم لاءِ پاڻ يا
سنڌس طرفان ڪو ٻيو ماڻهو اختيار ڏارڻ کي گلداري ڪندو آهي ته ان اڳيان قاعدن ۽ قانونن جون
اڻڻيون ته خطرناڪ تاويلون ۽ مڃيرون پيش ڪيون وينديون آهن جو ڪم ڇوڻ وارو ويچارو ڪم تي زور
پرڏهندڙن شرمسار ٿي، معافيون وٺندو، مون رکي ڇڏيندو يا اتي واپس گهر روانو ٿيندو. ڪي ڏينهن ته
انسوس ڪندو رهندو ته مارا مون هٿڙن قاعدن قانونن جي پابند آئيسن کي انهيءَ جائز ڪم لاءِ
گلداري ڪرڻ جي جرئت به ڪيئن ڪئي پر ساڳيا ئي اختيار ۽ وارا ڪرملن، دشمنگروڻ ۽ قاتلن جي
وات ۾ پيا نهاريندا ته ڪهڙي وقت ۽ ڪهڙو ٿا حڪم ڪن

”ڪن ڏرين“ جي اڻڌي پرده پوشي ڇو پئي
ڪري؟ ڪي پوزيٽو انتظاميه ۾ شامل
ڪن، اعليٰ عملدارن جا مفاد انهن ”ڪن
ڏرين“ جي مفادن سان ڳٽ جوڙ ۾ ته ڪونه
آهن؟ ڪي پوزيٽو انتظاميه مان ڪي
سڄي سنڌي قوم جي مستقبل جي قيمت تي
پنهنجي شخصي، ذاتي ۽ خانداني حال يا شايد
مستقبل کي به تابنده ڪرڻ واري چنيسر ي چال
۾ ته مصروف ڪونهي؟

جي نه، ته پوءِ آخر ڪهڙي مڃي
آهي ”ڪن ڏرين“ جي اڻڌي پرده پوشي ڪرڻ

لاه سنڌ دشمنن کي چنيسر ڳولڻ هه ڪا گهڻي
تڪليف ئي ڪونه ڪرڻي پئي. ڏسندي ئي
ڏسندي سنڌ پوزيٽو مادر علميهءَ مان ٿري
هڪڙو قتل گاهه پئجي رهي آهي. قتل گاهه پوءِ
اهڙو جتي رڳو سنڌي نوجوان جو قتل ڪونه پيو
ٿئي پر سنڌ جي روشن مستقبل جو قتل
پيو ٿئي ۽ ان قتل جي ڪاروبار ۾ سنڌ
پوزيٽو جي انتظاميه مڪمل طرح شريڪ
رهي آهي، ڇاڪاڻ ته ادارن جي سربراهن جي ڄاڻ
۽ ڊلي ٿوڙي ٻي ڊلي منظوري يا راضي ڪانسواءِ
پوزيٽو جهڙا ادارا ڏوهارين ۽ قاتلن جا

سنڌ ۾ سنڌي ماڻهو سنڌ
پوزيٽو کي ٻين تعليمي ادارن وانگر رڳو
هڪڙو تعليمي ادارو سمجهندا آهن. هن اداري
سان انهن جي هڪڙي عجيب قسم جي قومي ۽
جذباتي وابستگي آهي. شايد اڄ ڪري جو سنڌ
جي تاريخ ۾ قومي ڏينهن جي تاريخي
اهميت حاصل ڪري ويل 4- مارچ واري ڏينهن
سنڌ پوزيٽو ۾ ئي جنم ورتو هو ۽ ان ڪري
سڄي سنڌي قوم پنهنجي روشن آئندي جون
اميدون سنڌ پوزيٽو جي باشعور ۽ قوم جو

جي؟ هاڻي ته يونيورسٽي جي بااختيار عملدارن کان ڪوئلين جي ڪاروبار وارو ڪم ورتو پيو وڃي. سنڌي ماڻهن جي نظر ۾ سنڌ جو درد رکڻ واري شهرت رکندڙ شخص به هتي بااختيار بڻجي اچڻ کان پوءِ ”ڪن ڌرين“ اڳيان بي اختيار بڻجي سائين ڪوئلين جي ڪاروبار ۾ ڀاڳيدار بڻجي هٿ ڪارا ڪيو پنهنجي اڳوڻي ساک به وڃايو ڇڏي.

سنڌ جي قومي ادارن وانگر تعليمي ادارن کي به هٿ وٺي تباهي جي آخري حدن تائين پهچايو ويو آهي، لڳي ته ائين ٿو ته سنڌ يونيورسٽي توڙي سنڌ جي ٻين تعليمي ادارن کي به پاڪستان جي چيف جسٽس افتخار محمد چوڌري جهڙن سربراهن جي ضرورت آهي جيڪي ڪنهن به بلائڪ مٽائينگ ۾ اچڻ کان سواءِ سنڌ دشمنن جي ”سنڌ جي بيٺڙي پوڙهي“ وارن پاليسين تي عمل ڪرڻ کان علي الاعلان انڪار ڪن. سنڌ جي تعليم بچائڻ واري مقدس ڪم ۾ شامل ٿي رهن ۽ اندرون خانہ ٿيندڙ سازشن، سازشون ڪندڙ قوم دشمنن، سندن آر ڪارڻ ۽ انهن جي طرقي واردات کي عوام اڳيان پٽو ڪن، جي مان معاملي جي نزاکت، سنجيدگي ۽ اهميت کي صحيح نموني سمجهي سگهي آهيان ته پوءِ آءُ اها ڳالهه پوري پڪ سان چئي سگهان ٿي ته جيڪڏهن انهن ايمانداريءَ سان اها قومي فيمباري ادا ڪئي ته گهٽ ۾ گهٽ سنڌي قوم، اڄ سمورا باشعور ماڻهو سندن قدر ڪرڻ ۽ سندن سٺڪ ڏيڻ ۾ ڪنهن به بخل کان ڪم نه وٺندا. تعليمي ادارن جي سربراهن مان ڪنهن سربراه طرفان جيڪڏهن ڪو اهڙو باضمير ۽ جرحه مندانو قدر ڪيو ويو ته اهو عمل ادارن جي صحيح رخ ڏانهن وڌڻ جو، پهرين بنيادي ۽ اهم قدم هوندو ان پهرين قدر جي منزل سنڌ جو روشن آئيندو هوندو.

”وڏا طالع تن جا مارڳ جي من“

اعليٰ سطحي لڪل سازشن کي منهن ڏيڻ سان گذرڳ پڌري پٺ نظر ايندڙ بظاهر ڪن ننڍڙين

پروه جي گنڍائين جهڙين ڳالهين ڏانهن ڌيان ڏيڻ نه شمار گهڻو ضروري آهي.

مون ڏٺو آهي ته هي ته ڪو عام سٺيون ستو شاگرد پنهنجي ڪنهن معمولي ۽ جائز ڪم لاءِ پاڻ يا سندس طرفان ڪو ٻيو ماڻهو اختيار کي ڏيارڻ کي گذارش ڪندو آهي ته ان اڳيان قاعدن ۽ قانونن جون ايڏين ته خطرناڪ ٽارولون ۽ مجبورون پيش ڪيون وينديون آهن جو ڪم چوڻ وارو ويچارو ڪم ٿي زور ڀرڻ بدران

آخر ۾ هڪڙي صلاح عام ڏيڻ گهران ٿي، اها هيءَ ته مرحوم عزيز يڻڪوڙ قوم اڳيان سڄي دل سان اعتراف ڪري ڪو گهاٽي جو سوڍو ڪونه ڪيو آهي، هن انهيءَ اعتراف عيوض پنهنجي قوم وٽان محبت ۽ عزت حاصل ڪئي آهي، اهڙي محبت ۽ عزت ٻيا به الاهي سارا ماڻهو حاصل ڪري سگهن ٿا جي چاهين ته ۽ جي صفا پاڻيا ۽ ايجنٽ نه هجن ته!

شرمسار ٿي، معافين وٺندڙ فون رکي ڇڏيندو يا اتي واپس گهر روانو ٿيندو. ڪي ڏينهن ته افسوس ڪندو رهندو ۾ مارا مون ههڙن قاعدن قانونن جي پابند آفيسرن کي انهيءَ جائز ڪم لاءِ گذارش ڪرڻ جي جوش به ڪيئن ڪئي، پر ساڳيا ئي اختياريهءَ والا ڪرملن، دشتڪورن ۽ قاتلن جي وات ۾ پيا ٽهاريندا ته ڪهڙي وقت ۽ ڪهڙو ٿا جڪم ڪيا ڇا جا قاعدا! ڇا جا قانونا! ان وقت قاعدن ۽ قانونن جا ڪتاب پٺيءَ پاڻو اڇاڙي تابعداريءَ ۾ جڻي ويندا. يونيورسٽي ۾ ڏوهارين کي ڳولڻ جيترو سولو آهي اوترو شايد

ڪنهن بي جاءِ تي نه هجي، ڏوهاري شاگردن جي ڳولا لاءِ يونيورسٽي حدن ۾ ڪم ڪندڙ ڌوپين کان پچو نه پر مشن. نظر رکو ته ڪهڙا شاگرد آهن جيڪي ڪانئن بنا پئسي ڪپڙا پيا ڌوڙائين، جوس جي گاڏن وان کي ڏسو ته ڪهڙا شاگرد آهن جيڪي وٽائن مفت ۾ جوس پيا پيش، هوٽلن تي نظر رکو ڪهڙا شاگرد بل ڏيڻ بنا گر گر ڪوڙهيون پيا کائين، ڪهڙا آهن جيڪي هلندڙ ڪلاسن ۾ دادگيري سان گهڙي استادن کي ليڪچر روڪڻ جو حڪم ڏين ٿا، بي حياتي سان شاگردن کي ڊمڪيون ڏين ٿا ته جي ڦالائي ڏينهن ڪلاسن ۾ نظريا ته نتيجن جا ذميوار پاڻ هوندا. جنهن ديدم دليريءَ سان يونيورسٽي ۾ ڏوهاري هلن ٿا، اهڙي ديدم دليري سان ڪراچي کان سواءِ سنڌ ۾ ٻئي ڪنهن به هنڌ ڪو نه هلندا هوندا. رڳو ڏيکاءِ جي حرڪت ڪرڻ لاءِ به انتظاميه شاگردن جي قتل جهڙن پيانڪ واقعن جو انتظار ڇو ٿي ڪري؟ ڇا قتل جي واردتن جا پيرا مٿي بيان ڪيل ۽ بظاهر خير جهڙن ڏوهن ڏانهن ڪونه پيا وڃن

سوين سچائيندڙ اکين جي اڳيان ڏينهن ڏٺي جو سنڌ جي مٿسجي جو عاشق جوڻيجو شهيد ڪيو وڃي ٿو ۽ رات جو گچاڻيءَ جي عبدالنبي بروهيءَ کي، نوابشاه جي ظهير جمالي جهڙي معصور ۽ ذهين نوجوان ٻار سان ڏاڍائي ڪئي وڃي ٿي، محرمين جي اکين کي سوين اکيون سچائيندڙن آهن پر انتظاميه سڏائين پيرو وڃائي، واپس ايندي آهي، مان هڪڙي بي ڳالهه ڏانهن به ڌيان ڇڪائڻ چاهيان ٿي. منهنجو يونيورسٽي جي ڪرميل شاگردن جي سادين سوين ۽ ابرڪه ماڻن ۽ پيٽن سان ملڻ جو به اتفاق ٿيو آهي، اهي ويچارننن بي خبريءَ وچان وڏي فخر سان پڙائينديون آهن ته ”منهنجو پٽ يونيورسٽيءَ ۾ پڙهندو آهي، ان جي اتي ايندي ته هلندي آهي جو مفت ۾ ڪپڙا ڏئي ٿو ماندا اٿس، ماني، چانهه، جوس، فوٽ به مفت ۾ ملندا اٿس.

(باقي صفحي 48 تي)

.....

پورهيت هٿن کان.

صحيح صحيح

ڪم ورت

.....

جوتو چڻ ڪي سونو ٿي پيو

غزل

غلام بني اونو

ڌرتيءَ سان آ چاهه اسان جو

صدقي اُن تان ساهه اسان جو

ديس جي خاطر وڙهنداسين پيا،

مٽي آهي ماهه اسان جو

سڪ جو سورج اُڀري پوندو،

آهي پڪو ويساهه اسان جو

دعاگو آهي ماروڙن جو

جڳ کان نيارو "شاهه" اسان جو

قوم جا ويري توسان ڪڏهين،

ڪونه ٿيندو ڪو ناهه اسان جو

غزل

سج کي هٿ جيئاري وڃبو

شهيد شيخ

رات ۾ ڏيئو ٻاري وڃبو،

اونڊاهي ڪي تاري وڃبو

سج جي راهه ۾ رڪاوٽ بڻبو،

ڏونگر سو هٿ ڌاري وڃبو

جابر جي اُڄ لاهي، ان کان،

اڳ ۾ پاڻي هاري وڃبو

هارين، مزدورن جو دشمن،

گولي يارو ماري وڃبو

درياهه ۾ ڇڏبو ڪونه ٻڌڻ،

بيٽو سنڌ جو تاري وڃبو

ڪوڙا تنهنجو نانءُ مٽائي،

سج کي هٿ جيئاري وڃبو

بقايا: زاهده شيخ

پاڻ ته ٺهيو پر سندس مهمانن جي چانهه ماني به

مفت ۾ مليس اسان کان خرچ جي پاڻي ڪونه

وٺي، اڃا به پاڻ جڏهن گهر ايندو آهي ته

اسان لاءِ تحفا به وٺي ايندو آهي ۽ پيءُ کي

خرچ لاءِ به به ٿي ڏوڪڙ ڏئي ويندو آهي. استاد

به ايڏي عزت ڪندا اٿس جو اٿي بيهي ملندا

اٿس. آفيسن ۾ چانهيون پياريندا اٿس. هي

جنهن لاءِ چوڻ ان کي پاس ڪري ڇڏيندا آهن.

الله ڏينهن ڏئيس منهنجي ٻچي جي وڏي عزت

آهي يونيورسٽيءَ ۾. مائون ۽ پيٽون اهڙي

ڪرمي پٽ تان ٻلهار ٻلهار پيون

وينديون آهن ان وقت دل ڪڙهندي آهي ۽ لڳندو

آهي لطيف شايد هنن بدنصيب مائرن ۽ پيئرن

جهڙين عورتن جي ڪري ئي چئي ويو هو ته "الا!

ڏاهي مَر ٿيان، ڏاهيون ڏک ڏسن"

مان سمجهان ٿي ته هاڻ انهن شاگردن جي روپ

۾ يونيورسٽين ۾ ويٺل ڏوهارين جو سندن گهرن،

پاڙن، ڳوٺن ۽ شهرن اندر به گهيرو تنگ ٿيڻ

گهرجي. واهڻ ۽ وستين طرفان به سندن حوصلو

شڪني ٿيڻ گهرجي. ساڻن سماجي

بائڪاٽ ٿيڻ گهرجي. کين اڪيلو ڪري ڇڏڻ

گهرجي. يونيورسٽي اختياري توڙي مائٽن طرفان

ڏوهاري شاگردن جي اهڙن غير قانوني، بد اخلاقي

، غير انساني، ۽ قوم دشمن ڪاررواين تي اڪيون

ٻوٽي ويهي دشمن جو ڪم سولو ڪرڻ بدران،

سندن اهڙن عملن کي سختي سان روڪيو وڃي.

ميديا کي به پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ گهرجي.

اهڙن شاگردن جي تنظيمي وابستگين کي

چٽائيءَ سان بيان ڪري. رڳو "هن شاگرد ڌرين ۾

جهيڙو" جهڙي ڳالهه ڪري سمورين سياسي

ڌارين کي ساڳي ساهميءَ جي ساڳئي پڙ ۾ نه

اچي. سنڌي قوم کي اڃا به وڌيڪ چٽي ۽

ڪليل نموني معلوم ٿيڻ گهرجي ته ڪهڙيون

ڌريون تعليمي ادارن اندر ڏوهاري سرگرمين

۾ ملوث آهن جي ٻن ڌرين ۾ جهيڙو ٿيو

آهي ته ڪهڙي ڳالهه تان؟

جنهن ڳالهه تان ڌرين ۾ تڪرار ٿيو آهي، ان ۾

ڪهڙي ڌر جو ڪهڙو موقف هو؟ چڪتاڻ ۾.

اڳرائي ڪهڙي ڌر ڪئي؟ وغيره وغيره جهڙين

حقيقتن کي به سنڌي ماڻهن اڳيان ظاهر ڪرڻ

ڪپي، بظاهر غير اهم ڳالهون شين تي تمام

وڏو فرق وجهن ٿيون. حقيقتن جي سمورن پاسن

جو چٽو اظهار صحيح رستن جو تعين ڪرڻ

۾ مددگار ٿيندو آهي. جڏهن ته ان چٽو اظهار

ماڻهوءَ کي گومگو جو شڪار بنائي

ڇڏيندو آهي. سنڌ جا سمورا قومي ادارا ۽

خاص ڪري اسان جا تعليمي ادارا جنهن تباهي

واري صورتحال کي رسيا آهن، ان حالت ۾ قوم

کي اڃان به گومگو واري ڪيفيت ۾ رڪڻ قومي

ڏوهن جهڙو ڪم آهي. سنڌ جي تعليم بچائڻ

لاءِ هاڻي تمام وڏي سطح تي گهڻ طرفي،

پريور نموني، سمورا وسيلا ڪتب آڻي تعليمي

ادارن کي غندا ڪري ۽ دهشتگردي وسيلي

يرغمال بڻائيندڙ ڌرين جو چٽو ۽ واضح نالو وٺي

کين عوام اڳيان ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي،

هاڻي ڪنهن مصلحت ۽ ذاتي مفادن کان

بالا تر ٿي سمورن ساڃاهه وند ماڻهو غندا ڪري ۽

دهشتگردي وسيلي يرغمال بڻائيندڙ، ڌرين جو

چٽو ۽ واضح نالو وٺي کين عوام اڳيان ظاهر

ڪرڻ جي ضرورت ترجيح ڏين. هاڻي ڪنهن

مصلحت ۽ ذاتي مفادن کان بالا تر ٿي سمورن

ساڃاهه وندن کي اڳتي اچڻ گهرجي.

يونيورسٽيءَ جي بااختيارن کي به گذارش آهي

ته جي قوم خاطر پنهنجا ذاتي مفاد قربان نٿا

ڪري سگهو ته نه ٿي سهي پر خدا را گهٽ ۾

گهٽ پنهنجي ذاتي مفادن لاءِ قوم کي قربان

ڪرڻ واري ڪرت ته هاڻي بند ڪريو.

آخر ۾ هڪڙي صلاح عام ڏيڻ

گهران ٿي. اها هيءَ ته مرحوم عزيز ڀنگوار قوم

اڳيان سڄي دل سان اعتراف ڪري ڪو گهڻائي

جو سودو ڪونه ڪيو آهي. هن انهيءَ اعتراف

عيوض پنهنجي قوم وٽان محبت ۽ عزت حاصل

ڪئي آهي. اهڙي محبت ۽ عزت ٻيا به الاهي

سارا ماڻهو حاصل ڪري سگهن ٿا جي

چاهين ته ۽ جي صفا پاڙيا ۽ ايجنٽ نه هجن ته!

